

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

8.1 งานวิจัยการศึกษาประติมากรรมนามธรรมของศิลปินสมัยใหม่ไทย: กรณีศึกษาผลงานประติมากรรมของ ชำเรือง วิเชียรเขตต์ นนทิวรรณ จันทนะผะลิน อินสนธิ วงศ์สาม และเขมรัตน์ กองสุข ในช่วงปี พ.ศ. 2508 – 2549 เป็นการศึกษางานประติมากรรมของกลุ่มประติมากรสมัยใหม่ไทยซึ่งเริ่มสร้างสรรค์งานประติมากรรมแบบนามธรรมในช่วงราว พ.ศ. 2510 จนกระทั่งจบจนทุกวันนี้รวมเวลาร่วมกว่า 40 ปี ที่ผลงานของประติมากรเหล่านี้ยังคงคุณค่าทั้งในแง่ของงานศิลปกรรมชั้นเยี่ยมและการสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับวงการประติมากรรมของไทย อย่างไรก็ตามการวิจัยนี้เป็นเพียงการศึกษาผลงานประติมากรรมของกลุ่มศิลปินกรณีศึกษาจำนวนเพียง 4 ท่านที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศิลปากร การศึกษาวิจัยนี้จึงเป็นเพียงการศึกษาข้อมูลจากกลุ่มประชากรตัวอย่างเพียงกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น ผลที่ได้จากการศึกษาจึงนับเป็นเพียงแนวโน้มหนึ่งๆ ซึ่งเกิดขึ้นในสถาบันศิลปะเพียงสถาบันเดียวและจากศิลปินกลุ่มเดียว ดังนั้นแล้วผลการศึกษาที่ได้จึงอาจไม่ครอบคลุมประติมากรรมนามธรรมในทุกรูปแบบ ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปหากต้องการให้ครอบคลุมรูปแบบต่างๆ มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยอาจขยายขอบเขตการศึกษาสู่กลุ่มประติมากรอื่นๆ ซึ่งหมายรวมถึงกลุ่มประติมากรอิสระหรือประติมากรที่จบการศึกษาจากสถาบันอื่นเพิ่มเติม และยังสามารถขยายขอบเขตไปถึงกลุ่มประติมากรรุ่นใหม่ผู้ซึ่งยังคงสืบสานการสร้างสรรค์งานในแนวทางนามธรรม

8.2 ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการสร้างสรรค์งานประติมากรรมนามธรรมของประติมากรกรณีศึกษาล้วนต่างเริ่มต้นขึ้นในช่วงเวลาที่งานศิลปะนามธรรมแพร่หลาย ถึงแม้ว่าในสถาบันการศึกษาศิลปะจะยังคงมีการเรียนการสอนตามแบบอย่างศิลปะหลักวิชาแต่ปัจจัยจากภายนอกก็ได้ส่งอิทธิพลทางความคิดต่อศิลปินทั้ง 4 ท่านในการเลือกสร้างสรรค์งานในแนวทางนามธรรม ดังนั้น การศึกษาในแง่มุมของการรับส่งอิทธิพลแนวคิดศิลปะในประเทศไทยอาจขยายขอบเขตของการศึกษาไปสู่องค์กรหรือหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการให้องค์ความรู้ทางศิลปะที่มีบทบาทในการส่งอิทธิพลความคิดและความรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพของวงการศิลปกรรมไทย

8.3 การสร้างสรรค์งานของศิลปินกรณีศึกษาบางท่าน เช่น ชำเรือง วิเชียรเขตต์ และ นนทิวรรณ จันทนะผะลิน มีการอ้างอิงถึงความสัมพันธ์กับดนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งดนตรีคลาสสิกของตะวันตก ซึ่งประเด็นนี้สามารถกำหนดเป็นหัวข้อวิจัย “ดนตรีกับงานประติมากรรม” เพื่อขยายผลของการศึกษางานประติมากรรมนามธรรมต่อไป

8.4 ศิลปินกรณีศึกษาล้วนเป็นตัวอย่างที่ดีในการเป็นผู้รับองค์ความรู้จากภายนอก ซึ่งเป็นการรับด้วยการกลั่นกรอง จากนั้นจึงนำองค์ความรู้ที่รับมาเข้ามาผสมผสานกับประสบการณ์ทางชีวิตและทางวัฒนธรรมส่วนตัว แม้ในประเด็นเล็กน้อยที่คนทั่วไปอาจมองข้าม แต่ศิลปินเหล่านี้ได้นำมาเสนอในมุมมองใหม่ให้เกิดเป็นประเด็นที่สำคัญ จนส่งผลให้การสร้างสรรค์งานของศิลปินเหล่านี้มีแนวทางเฉพาะตน ผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่สร้างสรรค์ศิลปะควรจะเริ่มจากการมอง การสังเกตและทำความเข้าใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ รอบตัวให้ลึกซึ้งและรอบด้านเสียก่อน เพื่อที่จะทำให้แนวคิดและการสร้างสรรค์งานศิลปะของตนเองสามารถก้าวออกมาจากรากฐานของตนเอง